

Sygn. akt VI U 2434/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 marca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Janusz Madej

Protokolant st. sekr. sądowy Dorota Hańc

po rozpoznaniu w dniu 18 marca 2014 r. w Bydgoszczy

na rozprawie

odwołania **M. C.**

od decyzji **Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B.**

z dnia 12 czerwca 2013 r. znak (...)

w sprawie: **M. C.**

przeciwko: **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych**

Oddziałowi w B.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

I zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, iż przyznaje ubezpieczonej M. C. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 11 kwietnia 2013 r. do dnia 30 listopada 2014 r.,

II stwierdza odpowiedzialność Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B. za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Na oryginale właściwy podpis.

Sygn. akt VI U 2434/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 12 czerwca 2013 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. odmówił przyznania ubezpieczonej M. C. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, na podstawie przepisu art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z FUS (Dz. U. z 2009 roku nr 153, poz. 1227)

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, iż orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS ubezpieczona została uznana za osobę zdolną do pracy zarobkowej.

Odwołanie od powyższej decyzji złożyła ubezpieczona która wniosła o przyznanie jej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W uzasadnieniu odwołania ubezpieczona wskazała, iż aktualny stan jej zdrowia nie pozwala na podjęcie pracy zarobkowej.

W odpowiedzi na odwołanie ubezpieczonej organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

Ubezpieczona M. C. posiadająca wyuczony zawód technika fotochemia, ostatnio była zatrudniona jako pracownik biurowy. W dniu 11 kwietnia 2013 złożyła w pozwanym organie rentowym wniosek o przyznanie prawa do renty. Ubezpieczona udokumentowała wymagany staż ubezpieczeniowy. Pozwany organ rentowy poddał ją badaniu przez Lekarza Orzecznika i Komisję Lekarską ZUS, którzy w wydanych orzeczeniach nie uznali ubezpieczonej za osobę niezdolną do wykonywania pracy zarobkowej.

-okoliczności bezsporne

W celu zweryfikowania powyższych orzeczeń Sąd dopuścił dowód z opinii zespołu biegłych sądowych: psychologa, psychiatry, internisty-reumatologa specjalisty medycyny przemysłowej.

Biegli sądowi w opinii z dnia 8 listopada 2013 roku rozpoznali u ubezpieczonej schizofrenię paranoidalną.

Biegli sądowi wskazali w swojej opinii, iż ubezpieczona jest systematycznie leczona w PZP od 2011 roku, w okresie od 18 września 2011 roku do 3 listopada 2011 roku była hospitalizowana psychiatrycznie z rozpoznaniem ostrego zaburzenia psychicznego, obserwacja w kierunku schizofrenii. Mimo systematycznego leczenia nie osiągnięto pełnej remisji objawów chorobowych. U badanej biegli stwierdzili zmiany nastroju, zaburzenia napędu, lęk oraz niepokój, zaburzenia koncentracji uwagi, spadek motywacji, wycofanie, utratę zainteresowań. Powodują one znaczne trudności w organizowaniu codziennego toku zajęć, w zakresie współpracy, motywacji oraz wykonywaniu wydajności pracy. Ubezpieczona nie jest zdolna do regularnego wykonywania zatrudnienia w celu osiągnięcia wynagrodzenia. Problemy natury psychicznej mogą stanowić przyczynę ograniczeń w zakresie zatrudnienia związanego z wysokimi wymaganiami dotyczącymi tempa pracy, ciągłej dyspozycyjności, bieżącej, systematycznej oceny. Zdaniem biegłych ubezpieczona utraciła w znacznym stopniu zdolność do zatrudnienia zgodnie z poziomem posiadanych kwalifikacji do listopada 2014 roku od dnia złożenia wniosku o rentę.

Biegli nie podzielili orzeczeń wydanych przez Lekarza Orzecznika i Komisję Lekarską ZUS wobec większego nasilenia dolegliwości w przebiegu istniejących schorzeń.

-dowód; opinia biegłych k. 13-14 akt sądowych

Po zapoznaniu się z wydaną przez biegłych opinią organ rentowy wniósł do niej zastrzeżenia, w których wskazał, iż opinia biegłych jest niespójna, gdyż nie udowodniono istotnego deficytu skutkującego niezdolnością do pracy w odniesieniu do posiadanych kwalifikacji. Zdaniem organu rentowego dane z wywiadu nie są dowodem obiektywnym, a opis badania, przebieg leczenia nie potwierdzają istotnych przeciwwskazań do zatrudnienia ubezpieczonej jako pracownika biurowego.

Wobec powyższego pozwany wniósł o przeprowadzenie dowodu z kolejnego zespołu biegłych albo o oddalenie odwołania.

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 57 ust. 1 i 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych – renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) jest niezdolny do pracy,
- 2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy,
- 3) niezdolność do pracy powstała w okresach wskazanych w ustawie, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Przepisu ust. 1 pkt 3 nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący, co najmniej 20 lat dla kobiety lub 25 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy. Przy czym w myśl art. 12 wspomnianej wyżej ustawy – niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu.

Warunek posiadania wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego w myśl art. 57 ust. 1 pkt.2 uważa się za spełniony, gdy ubezpieczony osiągnął okres składkowy i nieskładkowy wynoszący łącznie między innymi pięć lat, jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 30 lat. Pięcioletni okres winien przypadać w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub przed dniem powstania niezdolności do pracy, do tego dziesięcioletniego okresu nie wlicza się okresów pobierania renty z tytułu niezdolności do pracy, renty szkoleniowej lub renty rodzinnej.(art. 58 ust. 1 i 2 w/w ustawy)

Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy, a częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.(art.12 w/w ustawy) Oceniając stopień niezdolności do pracy należy, w myśl art. 13 wymienianej ustawy, uwzględnić stopień naruszenia sprawności organizmu, możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia, możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej oraz celowość przekwalifikowania zawodowego biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

W przedmiotowej sprawie Sąd uwzględnił wydaną przez biegłych opinię i uznał ją za wyczerpującą, poddającą wszechstronnej analizie stan zdrowia ubezpieczonej w odniesieniu do możliwości wykonywania przez nią pracy , zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami.

Opinia biegłych została szczegółowo uzasadniona, a ponadto wnioski w nich zawarte nie nasuwały wątpliwości, co do ich trafności, zatem brak było podstaw do dalszego prowadzenia postępowania dowodowego, w tym przeprowadzenia dowodu z opinii kolejnego zespołu biegłych. Biegli są bowiem doświadczonymi specjalistami z tych dziedzin medycyny, które odpowiadały schorzeniom ubezpieczonej. Opinie wydali po zapoznaniu się z wszystkimi dokumentami leczenia przedłożonymi przez ubezpieczoną. Stanowisko swoje fachowo, logicznie i wyczerpująco uzasadnili. Wobec powyższego Sąd uznał wydaną przez biegłych opinię za miarodajną dla oceny aktualnego stanu zdrowia ubezpieczonej. Zastrzeżenia organu rentowego miały charakter bardzo powierzchowny i nie odnosiły się do możliwości zatrudnienia ubezpieczonej. Ubezpieczona jak wynika z wywiadu zawodowego wykonywała pracę z przewagą wysiłku umysłowego, była zatrudniona na stanowisku kierownika ds. rozliczeń. oczywistym jest – w kontekście treści opinii biegłych - iż schizofrenia paranoidalna ze zmianami nastroju,zaburzeniami napędu,lękami i niepokojami,zaburzeniami uwagi,spadkiem motywacji i wycofaniem , czynią ją częściowo niezdolną do pracy zgodnie z poziomem posiadanych kwalifikacji zawodowych„szczególnie w pracy „biurowej” na stanowisku pracy wymagającym wysiłku umysłowego (wywiad zawodowy – k.4 akt rentowych).

Jak z powyższego wynika ubezpieczona spełnia przesłanki uzasadniające przyznanie prawa do renty wymienione w art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.)

W tej sytuacji Sąd, w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w tym zwłaszcza opinię biegłych sądowych, uznał że odwołanie powódki zasługuje na uwzględnienie i zgodnie z art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję, przyznając ubezpieczonej prawo do renty w okresie orzeczonym przez biegłych sądowych.

W pkt II wyroku Sąd Okręgowy zgodnie z przepisem art. 118 ust. 1a ustawy emerytalno- rentowej FUS z urzędu orzekł w przedmiocie odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Zdaniem Sądu Okręgowego w okolicznościach rozpoznawanej sprawy wystąpiły podstawy do stwierdzenia odpowiedzialności organu rentowego, bowiem dowody zaprezentowane w trakcie postępowania sądowego były tożsame z dowodami, którymi dysponował pozwany organ rentowy w trakcie prowadzonego postępowania orzeczniczego. Oznacza to, że przyczyną, dla której ubezpieczona uzyskała prawo do żądanego świadczenia dopiero w następstwie postępowania sądowego nie były dowody, do których organ rentowy nie mógłby się wcześniej ustosunkować a jedynie sama odmienna ocena stanu jej zdrowia dokonana przez biegłych sądowych, wobec czego wystąpiły podstawy do stwierdzenia odpowiedzialności pozwanego organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

SSO Janusz Madej